

Η κληρονομιά του Ιακώβ η υπεσχεμένη

Εδάφια κλειδιά:
*«Τότε θέλεις εντροφά
εν Κυρίῳ· και εγώ
θέλω σε ιππεύσει επί
τους υψηλούς τόπους
της γης και σε θρέψει
με την κληρονομίαν
του πατρός σου
Ιακώβ· διότι το
στόμα τον Κυρίου
ελάλησε.»*
— *Ησαΐας 58:14*

Επιλεγμένα εδάφια:
Ησαΐας 58:1-14

ΤΟ ΕΛΑΦΙΟ-ΚΛΕΙΔΙ μας ξεκινά με τη λέξη «τότε», η οποία δείχνει ότι αυτό που γράφεται στη συνέχεια είναι υπό όρους—εξαρτώμενο από την εκπλήρωση μιας προηγουμένως δηλωμένης απαίτησης. Αυτή η προϋπόθεση παρέχεται στο εδάφιο 13: «Εάν αποστρέψης τον πόδα σου από του σαββάτου, από του να κάμνης τα θελήματά σου εν τη αγία μου ημέρα...μη ακολουθών τας οδούς σου μηδέ ευρίσκων εν αυτώ το θέλημά σου μηδέ λαλών τους λόγους σου.»

Μία από τις εντολές που έδωσε ο Ιεχωβά στον Ισραήλ ήταν: «Ενθυμού την ημέραν του σαββάτου, διά να αγιάζης αυτήν.» (Εξοδος 20:8-11) Ο Κύριος τους έδωσε επίσης οδηγίες: «Προσέχετε να φυλάττητε τα σάββατά μου· διότι τούτο είναι σημείον μεταξύ εμού και υμών εις τας γενεάς υμών, διά να γνωρίζητε ότι εγώ είμαι Κύριος, ο αγιάζων υμάς· και θέλετε φυλάττει το σάββατον, διότι είναι άγιον εις εσάς.» — Έξοδος, 31:12-15

Γιατί ο Θεός επανέλαβε την απαίτηση για το

Σάββατο στον Ισραήλ μέσω του προφήτη Ησαΐα, καθώς το έδωσε ήδη στον Ισραήλ την εποχή του Μωυσή; Η απάντηση βρίσκεται στο Ησαΐας 58:13, που αναφέρθηκε προηγουμένως. Προφανώς, ο Ισραήλ ακολουθούσε «την δική του οδό», βρίσκοντας τη «δική του ευχαρίστηση» και έλεγε τα «δικά του λόγια» το Σάββατο, αντί του Κυρίου.

Ο Θεός επιθυμούσε ο Ισραήλ να υπακούει πρόθυμα στις εντολές του, από την καρδιά του. Κατ' αρχήν τους έλεγε: «Γιε μου, δώσε μου την καρδιά σου και άσε τα μάτια σου να προσέχουν τις οδούς μου». (Παροιμ. 23:26) Μέσω του προφήτη Ιεζεκιήλ, ο Ιεχωβά είπε σχετικά με τον Ισραήλ: «Και τα σάββατά μου έδωκα έτι εις αυτούς, διά να ήναι μεταξύ εμού και αυτών σημείον, ώστε να γνωρίζωσιν ότι εγώ είμαι ο Κύριος ο αγιάζων αυτούς...διότι τας κρίσεις μου απέρριψαν και εν τοις διατάγμασί μου δεν περιεπάτησαν και τα σάββατά μου εβεβήλωσαν.» — Ιεζ. 20:12, 16

Ο ψαλμωδός τονίζει τη σημασία του να ακολουθούμε το θέλημα του Θεού, δηλώνοντας: «Και ευφραίνου εν Κυρίω, και θέλει σοι δώσει τα ζητήματα της καρδιάς σου. Ανάθες εις τον Κύριον την οδόν σου και έλπιζε επ' αυτόν, και αυτός θέλει ενεργήσει.» (Ψαλμ. 37:4,5) Το να ευφραινόμεθα εν Κυρίω σημαίνει να έχουμε τη στοργή μας επικεντρωμένη πάνω του. Εάν η καρδιά μας αναζητά συνεχώς θεϊκή κατεύθυνση, θα είμαστε πάντα σε στάση προσευχής.

Ως μαθητές του Χριστού, θα μπορούσαμε να αναρωτηθούμε τι απεικονίστηκε από τη φυσική ημέρα ανάπαυσης του Σαββάτου του Ισραήλ. Ο Παύλος απαντά σε αυτήν την ερώτηση στο κεφάλαιο 4 προς Εβραίους, επισημαίνοντας ότι όλοι όσοι αποδέχτηκαν τον Ιησού, αναπαύομενοι και εμπιστευόμενοι σε αυτόν, απολαμβάνουν έτσι τη μεγαλύτερη ανάπαυση του

Σαββάτου αυτή τη στιγμή—την ανάπαυσιν της πίστεως. Επιπλέον, ο απόστολος επισημαίνει ότι για να διατηρηθεί αυτή η ανάπαυσις, είναι απαραίτητο να ασκούμε συνεχώς πίστιν στον Θεό και να τον υπακούμε. — Εβρ. 4:1-11

Σε όλους όσους έχουν λάβει το Άγιο Πνεύμα δίνεται το προνόμιο να εισέλθουν σε αυτή την ανάπαυσιν. Αντί να διατηρούν κυριολεκτικά μια έβδομη ημέρα φυσικής αναπαύσεως, διατηρούν τώρα μια αέναη ανάπαυσιν της καρδιάς, του μυαλού και της πίστεως στον Υιό του Θεού. Η διατήρηση μιας τέτοιας ανάπαυσης θα απαιτεί όχι μόνο υπακοή, στο βαθμό των δυνατοτήτων μας, σε όλες τις σκέψεις, τα λόγια και τις πράξεις μας, αλλά απαιτεί επίσης καθημερινή εμπιστοσύνη στον Κύριο. Κατόπιν, όπως δηλώνει το εδάφιο-κλειδί μας, θα «ευφρανθώμεν ... εν ΚΥΡΙΩ». ■